

9 770353 048004

Ministrant^{ski} voditelj 1

3	Uvodnik	17	Blagor čistim v srcu
4	Blagor ubogim v duhu	19	Blagor tistim, ki delajo za mir
6	Blagor žalostnim	21	Blagor tistim, ki so preganjani
8	Blagor krotkim	23	Blagor vam, kadar vas bodo ...
11	Blagor lačnim in žejnim	25	Ljubi Gospoda, svojega Boga ...
14	Blagor usmiljenim		

*Jure
Ferlež*

Dragi voditelji ministrantskih občestev!

Pred vami so letošnje ministrantske kateheze, s katerimi lahko obogatite pripravo na ministrantska srečanja.

Letošnji poudarek so blagri, ki smo jih bolj ali manj posrečeno skušali prevesti v ministrantsko dejavnost.

Kot želi Jezus v osmih kratkih povedih strniti svoje sporočilo stvarstvu in učencem, tako želimo tudi mi skozi ministrantske vaje opozarjati na tri pomembna dejstva:

- da je Jezus naš prvi učitelj,
- da smo včasih tako obsedeni s tehniko ministriranja, da pozabimo na molitev, na Jezusovo bližino,
- da je ministriranje boj proti lenobi in napuhu, za kar je pomemben stalen boj.

Upam, da vam bo letošnja vsebina koristila.

Hvala z vaše poslanstvo in spremljanje ministrantskih src.

BLAGOR UBOGIM V DUHU

Tema: spraševanje vesti in iskreno kesanje kot način stalnega spreobrnjenja

Del svete maše: uvodno kesanje

Gesta: trkanje na prsi

Pripomočki: preveze za oči, različni predmeti za uporabo pri liturgiji

1. VSTOPNO MESTO

Za uvod ponovimo poznavanje liturgičnih posod in drugih predmetov in to tako, da jih prepoznavamo z dotikom. Vsakemu ministrantu posebej zavežemo oči, nato pa mu voditelj v roke previdno podaja razne liturgične predmete: kelih, plitvo pateno, glo-

boko pateno, ciborij, čolniček, vrček, misal, lektionar ... Ministrant mora predmet, ki ga drži v rokah, pravilno poimenovati. Voditelj mora, sploh pri mlajših ministrantih, skrbno paziti, da komu kaj ne pade iz rok.

2. OZNANILO

V letošnjem letu bomo na naših srečanjih spoznavali blagre. Evangelist Matej poroča, da se je Jezus na začetku svojega javnega delovanja povzpел na neko goro v Galileji, kjer je učil množico. To poučevanje je začel z devetimi blagmi, ki so nekakšna napoved in hkrati povzetek vsega njegovega nauka. Če smo iz Stare zaveze vajeni, da nam Bog daje zapovedi za vodilo našega življenja, pa nam Jezus v Novi zavezi kot kaŹipot podaja blagre. Ne zapoveduje, kakšni moramo biti njegovi učenci, ampak blagruje tiste, ki bodo takšni, kot opisuje.

Danes se bomo ustavili ob prvem blagru: »Blagor ubogim v duhu, ker je njihovo nebeško kraljestvo« (Mt 5,3). Jezus večkrat

govori, kako je bogastvo nevarno, ker človeka zapira samega vase in ga oddaljuje od Boga in od drugih ljudi. Zato Jezus blagruje uboge, ki so preprosti in se ne zanašajo na zemeljsko imetje, ampak popolnoma in v vsem zaupajo Bogu. S tem, ko Jezus doda besedi »v duhu«, pa pokaŹe, da nima v mislih samo materialnega uboštva, ampak govori o nenavezanosti. Tudi kdor ima dovolj ali celo preveč premoŹenja, je lahko »ubog v duhu«. To pomeni, da na svoje imetje ni navezan, ampak ga z veseljem deli z drugimi ter da se zaveda, da je vse, kar ima, BoŹji dar in je zato Bogu hvaleŹen. Ker ni navezan na zemeljsko kraljestvo, bo lahko vstopil v nebeško kraljestvo.

Jezus od vseh nas pričakuje takšno »ubostvo v duhu«, torej da bi bili za vse, kar imamo, hvaležni Bogu in bi to radi delili z drugimi. To so na primer: igrače, šolske potreščine, sladkarije, telefon, pa tudi znanje, spretnosti, prosti čas in podobno. Tudi ko pridemo k sveti maši, je zelo pomembno, da pridemo kot ubogi v duhu. Jezus nam pri sveti maši hoče podariti samega sebe. Da ga lahko sprejmemo, pa se moramo odpovedati drugim, manj pomembnim stvarem.

Po križu in pozdravu je pri sveti maši zato prva stvar skupno kesanje. Najprej v tišini pomislimo, katere stvari imamo za pomembnejše od Jezusa in v kakšne grehe nas to vodi. Na primer ali sem se zaradi igrač skregal z brati in sestrami ali odsotnemu sošolcu nisem hotel posoditi zvezkov ali sladkarij nisem hotel deliti s prijatelji ali se

zvečer Bogu nisem zahvalil za vse, kar mi podarja ...

Po tej tišini vsi skupaj molimo kesanje, v katerem Bogu in drug drugemu priznamo, da smo grešili in da nam je žal. Pri tem obžalujemo svoje grehe: v mislih, v besedah, v dejanjih in v tem, kar smo opustili, torej da nismo storili dobrih stvari, ki bi jih lahko ali ki bi jih morali. Bodimo pozorni, da molimo »mnogo dobrega OPUSTIL« (in ne odpustil). Nato se pri besedah »žal mi je, zelo mi je žal« dvakrat potrkamo na prsa. Gre za starodavno gesto, ki jo najdemo že v Svetem pismu in izraža priznavanje in obžalovanje grehov. Lahko jo razumemo kot trkanje, s katerim želimo prebuditi svoje srce, da bi svoje grehe zares obžalovali in se v prihodnje bolj varovali greha. Duhovnik nato kesanje sklene s prošnjo za odpuščanje.

3. VAJE

Povadimo pristop k oltarju. Najprej preprostega iz zakristije – poklek pred tabernakljem, poklon oltarju, razporeditev k sede-

žem. Nato pa še slovesnega po sredini cerkve – s kadilnico, čolničkom, križem in svečami.

4. MOLITEV

Kakor pri sveti maši premislimo, v čem smo grešili, in skupaj molimo kesanje:

Vsemogočnemu Bogu in vam, bratje in sestre, priznam, da sem grešil v mislih, besedah in dejanju, mnogo dobrega opustil in

slabega storil. Žal mi je, zelo mi je žal. Zato prosim sveto Devico Marijo, vse angele in svetnike in tudi vas, prosite zame Boga, nebeškega Očeta.

BLAGOR ŽALOSTNIM

Tema: Jezus nas spremlja, nas tolaži in uslišuje naše prošnje

Del svete maše: prošnje za vse potrebe

Gesta: branje prošenj

Pripomočki: knjiga s prošnjami za vse potrebe

1. VSTOPNO MESTO

Ministrante postavimo v vrsto in razložimo navodila. Voditelj bo imenoval knjigo iz Svetega pisma. Če udeleženci mislijo, da knjiga spada v Staro zavezo, stopijo korak levo, če mislijo, da je knjiga del Nove zaveze,

pa stopijo korak desno. Korak naredijo istočasno (najboljše je, da voditelj odšteva). Igro lahko igramo z izpadanjem in zmaga tisti, ki ostane zadnji, ali pa jih le povemo, kateri so na pravi strani, in se poravnajo vsi nazaj.

2. OZNANILO

Blagor žalostnim, ker bodo potolaženi. (Mt 5,5)

Jezus nam obljublja, da bo tiste, ki so žalostni, tudi potolažil. To svojo obljubo je že uresničil na številne načine in jo še vedno uresničuje. V berilih pri svetih mašah skozi celo leto beremo, kako je Bog skrbel za svoje ljudstvo, kako jih je spremljal in jih vodil. Slišal je krike, žalovanje in jok Izraelskega ljudstva, ko so potrebovali pomoč in so klicali k Bogu. Najbolj znan odlomek, kjer vidimo Božjo skrb za izvoljeno ljudstvo, je prehod čez Rdeče morje. Da na hitro ponovimo: Izraelce so Egipčani zelo malo spoštovali, mučili so jih in jim nalagali težka dela, zato so Izraelci klicali h Gospodu in ta jih je uslišal. Poslal je Mojzesa, ki jih je izpeljal iz

Egipta v obljubljeno deželo. Bog jih je spremljal na vsakem koraku, jim kazal pot in skrbel za njih.

Ali tudi danes Bog skrbi za svoje ljudstvo, za Cerkev? Seveda! Vedno je z nami, saj je Emanuel, kar pomeni »Bog z nami«. Bog nas spremlja na vsakem koraku; tako posameznike kot tudi skupnost. Za Cerkev skrbi tudi tako, da vedno znova kliče fante in dekleta, naj odgovorijo na njegov klic in mu v celoti izročijo svoje življenje. Pošilja nam duhovnike (župnike, kaplane), ki skrbijo za vernike in, kar je najpomembnejše: delijo svete zakramente, po katerih se nam približa sam Jezus. Tudi na ta način Jezus izpolnjuje svojo obljubo, da nas bo potolažil.

3. VAJE

Del svete maše, ki mu bomo danes posvetili praktično pozornost, so prošnje za vse potrebe. V besedilu k splošni ureditvi rimskega misala beremo, da v prošnjah za vse potrebe zbrano ljudstvo odgovori na Božjo besedo in prosi Boga za rešitev vseh ljudi. Bralec bere prošnje v imenu vseh in za vse. Prošnje so javne in imajo namen, da nas približajo Bogu. Dobro napisane prošnje kličejo Božje usmiljenje in so spodbuda vernikom, da se ob njih vzgajajo in vračajo na pot v nebesa. So izraz zaupanja, vere ter vabilo, da bi Bog močnejše vstopil v naša življenja. Načeloma imajo prošnje določen red: prva za Cerkev, druga za državnike in za blagor vsega sveta, tretja za trpeče v kakršnikoli stiski, četrta za lokalno občestvo in peta za rajne.

Danes se bomo učili lepo prebrati prošnje za vse potrebe. Ker jih molimo v imenu vseh zbranih, se potrudimo, da jih bomo prebrali počasi in lepo.

Držimo se naslednjih pravil:

- Vedno se na branje med sveto mašo dobro pripravimo. Nikdar ne berimo, če nismo besedila pred tem nekajkrat prebrali. Med sveto mašo vedno oznanjamo, zato to delajmo dobro.

- Ko si ogledujemo prošnje in jih počasi beremo, bodimo pozorni na težke besede, ločila in smisel prošnje. Večkrat glasno preberimo težje besede. Ločila naglasimo s posebno toniko. Vrhunec prošnje naglasimo s posebnim načinom branja.

- Vsak naj bere glasno in tako, da z branjem pritegne pozornost.

- Na koncu prošnje zaključimo s spuščanjem glasu in pogledom proti ljudstvu.

Vsak, ki je primerne starosti, naj prejme eno prošnjo in se na branje najprej pripravi po zgoraj omenjenih spodbudah. Nato naj skuša na mikrofona lepo prebrati prošnjo. Voditelj naj pomaga pri piljenju lepega branja med bogoslužjem.

4. MOLITEV

*Gospod,
stori, da bo moje srce
pripravljeno sprejeti tebe:
S svojo milostjo
napravi v mojem srcu
prostor in svobodo,
da boš mogel v njem graditi,
kar je tebi všeč.
Odstrani v meni, kar ti je v napoto.
Prešini, kar ovira tvoje delovanje.
Dopolni, kar mi manjka,
nenehno pomnožuj,
kar vodi k tebi,
da me bo tvoja prekipevajoča milost
očistila v luči tvojega prihoda.
Amen.*

BLAGOR KROTKIM

Tema: glavna mašna prošnja kot prostor, kjer se želene svetne poti uklonijo poti v nebesa

Del svete maše: glavna mašna prošnja

Gesta: tišina po vzkliku »molimo«

Pripomočki: glavna mašna prošnja 26. nedelje med letom, natisnjena in razrezana na več koščkov (v enem ali več izvodih, odvisno od tega, v koliko skupinah jo sestavljajo)

I. VSTOPNO MESTO

IGRA ZMEŠANI KROG

Stojimo v krogu in se držimo za roke. Voditelj daje navodila in ostali ponavljajo za njim.

- A) »Skoči levo!« Vsi ponovijo: »Skoči levo!« in vsi istočasno skočijo v levo. Enako ponavljamo za »Skoči desno,« »Skoči naprej,« »Skoči nazaj.« Nekajkrat poizkusimo.
- B) Sedaj da voditelj enega od zgornjih navodil za skok, udeleženci rečejo ravno nasprotno, naredijo pa tako, kot reče voditelj. Na primer voditelj zakliče: »Skoči levo,« igralci pa: »Skoči desno,« in skočijo v levo.
- C) Sedaj da voditelj enega od zgornjih navodil za skok, udeleženci to ponovijo, toda storijo ravno nasprotno. Na primer voditelj zakliče: »Skoči naprej,« igralci pa: »Skoči naprej,« in skočijo nazaj.

KVIZ O SVETI MAŠI

Da bi se lažje uglasili na temo kateheze, na začetku naredimo kratek ministrantski kviz o sveti maši. Tistemu, ki zbere največ točk, lahko podarimo kakšno malenkost ali mu damo dodatno točko za ministriranje (če ministranti zbirajo točke). Kdor ve odgovor, mora čim prej dvigniti roko. Voditelj da besedo tistemu, ki je prvi dvignil roko. Če je povedal napačen odgovor, pokliče naslednjega.

1. Katere stvari duhovnik najprej naredi, ko vstopi v cerkev na začetku svete maše?
(Poklek Jezusu v tabernaklju, poklon oltarju, poljub oltarja.)
2. Kaj sledi po molitvi Gospod, usmili se, in molimo ob nedeljah (razen v adventnem in postnem času) in praznikih?
(Molitev: Slava Bogu na višavah.)
3. Katere tri telesne drže uporabljamo pri sveti maši?
(Stoja, sedenje in klečanje (poklek).)

4. Katera molitev sledi po Slavi oz. po Gospod, usmili se?
(*Glavna mašna prošnja.*)
5. Po glavni mašni prošnji vsi verniki odgovorimo Amen. Zakaj oz. kaj pomeni ta beseda?
(*Amen je aramejska beseda in pomeni »Tako naj se zgodi,« »Tako naj bo,« »Tako je.« Na ta način verniki pritrjujemo temu, kar je molil duhovnik.*)
6. Po uvodnem delu svete maše se po glavni mašni prošnji začne drugi del svete maše.

Kako imenujemo ta drugi del svete maše?
(*Besedno bogoslužje.*)

7. Katero dolgo molitev molimo po pridigi ob nedeljah in praznikih?
(*Veroizpoved.*)
8. Pri maši beremo prošnje vernikov, duhovnik pa moli mašne prošnje. Koliko je teh mašnih prošenj in katere so?
(*Tri mašne prošnje: 1. glavna mašna prošnja, 2. darovanjska prošnja, 3. prošnja po obhajilu (poobhajilna prošnja).*)

2. OZNANILO

POMEN GLAVNE MAŠNE PROŠNJE

Spodnje besedilo smiselno pojasnimo ministrantom. Način in zahtevnost naj bo primerna starostni strukturi tistih, ki jih imamo pred seboj.

Glavna mašna prošnja je v bogoslužju zelo pomembna. V latinščini se imenuje *collecta*, zbirna. Glavna mašna prošnja zaključuje pripravo na mašo (začetni obred) in nakazuje, kaj bo vodilna misel bogoslužja tistega nedelje ali praznika. Z njo mašnik zaključi uvodni – spokorni del maše in občestvo uvede v bogoslužje božje besede. Pri glavni mašni prošnji naj bi aktivno sodelovali vsi navzoči. Po mašnikovem vzkliku in povabilu »molimo«, ostanemo dlje časa v tišini. Čas te zbranosti naj bi uporabili za razmislek, kaj bi bil naš osebni namen in želja tega bogoslužja. Vsak udeleženec naj bi pripravil in izrekel v srcu svojo prošnjo, ki jo

nato pošlje in izroči v duhovnikovo naročje. Ta pa z dvignjenimi in razširjenimi rokami poje ali moli predpisano bogoslužno glavno prošnjo, s katero vse prošnje vernikov izroči v božje naročje. Nekateri verniki tudi z rokami nakažejo, kaj čutijo, razširijo roke in kako svojo prošnjo pridružujejo mašnikovi prošnji in prošnjam zbranega občestva.

Glavno mašno prošnjo naj bi večinoma peli. Zaključni vzklik »amen«, strinjam se, potrdi soglasje članov občestva s tem, kar je bilo poslano Bogu. Dali so svoj pečat, pristanek in potrditev, da se z vsebino poslanega »pisma« strinjajo. Amen naj bi bil glasen in tako izrazit, da nas prevzame in v srcih vseh navzočih ustvari prostor in pozornost za Bogoslužje božje besede, ki prošnji sledi. Tako doživimo izdih in napravimo prostor za vdih Božje besede.¹

¹ <https://zupnija.trnovo.info/bogoslužje-5/> (Pridobljeno 25. 8. 2024).

3. VAJE

SESTAVIMO GLAVNO MAŠNO PROŠNJO IN JO DOŽIVIMO

Naslednjo glavno mašno prošnjo predhodno razrežemo po vrsticah in jo damo pred ministrante. Glede na njihovo število in dinamiko skupine lahko damo to nalogi vsej skupini naenkrat ali pa jo razdelimo v več manjših skupin. Njihova naloga je, da jo pravilno sestavijo. Če smo zbrani v cerkvi, naj jo ministranti sestavijo na oltarju. Ko bo prošnja pravilno sestavljena, sledi kratka vaja.

Glavna mašna prošnja (26. nedelja med letom)

*Veliki Bog, svojo vsemogočnost razodevaš
predvsem z usmiljenjem in prizanašanjem.
Nenehno nas obsipaj s svojo milostjo,
da si bomo prizadevali
za obljubljene dobrine
in dosegli nebeško veselje.
Po našem Gospodu Jezusu Kristusu,
tvojem Sinu, ki s teboj
v občestvu Svetega Duha živi
in kraljuje vekomaj.*

Duhovnik ali voditelj skupine sedaj povabi ministrante, da izkusijo, kar so prej slišali o pomenu mašne prošnje: Po mašnikovem vzkliku in povabilu »molimo«, ostanemo dlje časa v tišini. Čas te zbranosti naj bi uporabili za razmislek, kaj bi bil naš osebni namen in želja tega bogoslužja. Vsak udeleženec naj bi pripravil in izrekel v srcu svojo prošnjo, ki jo nato pošlje in izroči v duhovnikovo naročje. Nato molimo glavno prošnjo.

4. MOLITEV

VESELIJO NAJ SE TISTI ...¹

V molitvi srečamo 7 misli o tem, kdo naj se veseli. Gre za veselje krotkih, tistih torej, ki so miroljubni, nenasilni, dobri do drugih. Vsak ministrant naj prebere eno od teh misli.

Veseli jo naj se tisti, ki ne pozabljajo, da Bog ne izbira svojih prijateljev med najboljšimi, najbolj simpatičnimi, najbolj pametnimi, najlepšimi ..., ampak med tistimi, ki so spoznali, da ga potrebujejo in se mu zaupljivo izročajo v varstvo.

Veseli jo naj se tisti, ki ne gledajo samo nase, ampak jih zanimajo tudi žalost in potrebe drugih in na nikogar ne gledajo zviška in oblastno. Bog jim bo pokazal, kako lepo je biti dober.

Veseli jo naj se tisti, ki prinašajo na svet ljubezen do Boga kot luč, ki ogreva. Tisti, ki tolažijo in pomagajo ter znajo deliti. Bog jih bo napolnil z veseljem.

Veseli jo naj se tisti, ki se trudijo, da bi se razumeli, ki ravna obzirno in s spoštovanjem z vsemi člani družine, ki razumejo, da morajo sodelovati tudi pri delu in le pri zabavi in znajo odpirati vrata svoje hiše tudi drugim. Ti bodo deležni božjega prijateljstva.

Veseli jo naj se tisti, ki ne zatirajo drugih s svojo oblastnostjo, ki spoštujejo belca, črnca ..., vsakega človeka, katere koli barve kože. Bog jim bo pokazal, kako lepo je živeti v miru.

Veseli jo naj se tisti, ki si prizadevajo, da bi se izognili preprirom in sporom, majhnim in velikim, tisti, ki sestavljajo mavrico miru v okolju, v katerem živijo, in spoštujejo vsako od Boga ustvarjeno bitje. Bog jim bo dal čudovito nagrado.

Veseli jo naj se tisti, ki se morajo boriti in trpeti, da bi svet postajal vrt miru, kot si ga je Bog zamislil. On bo otrl vsako njihovo solzo in pripravil zanje praznovanje brez konca.

¹ <https://revija.ognjisce.si/iz-vsebine/veroucne-strani/blagri-kristjanov-zivljenjski-nacrt/7462-blagor-krotkim> (Pridobljeno 25. 8. 2024).

BLAGOR LAČNIM IN ŽEJNIM PRAVICE

Tema: izkušnja izvoljenega ljudstva in cerkve, ki jo spremlja Emanuel

Del svete maše: berili

Gesta: procesija z evangelijsko knjigo pred evangelijem

Pripomočki: evangeliarij, kadilnica, čolnicek, sveče

I. VSTOPNO MESTO

V skupini izberemo dva prostovoljca. Celotna skupina in tudi prostovoljca se postavijo v krog. Prostovoljca naj ne stojita drug ob drugem. Prvi prostovoljec ima nalogo, da eno minuto govori (pripoveduje lahko karkoli), drugi posluša. Vsi ostali prav tako govorijo med seboj. Tisti, ki posluša, mora poslušati le, kar mu govori izbrani prostovoljec. Po eni minuti prekinemo. Tisti, ki je poslušal, pove, kaj je slišal. Oba prostovoljca povesta, kako sta doživela igro: najprej tisti, ki je govoril, nato tisti, ki je poslušal.

V tej igri smo videli, kako težko je slišati, če je okoli veliko drugih glasov. Včasih pa preprosto ne slišimo drugega, ker smo preveč zatopljeni v svoje misli ali težave. Po-

dobni smo dvema znankama, ki sta se srečali pred trgovino. Prva je začela pripovedovati drugi, kako jo boli noga, druga pa o tem, kako jo muči revma. Prva je pripovedovala o svojih težavah, druga ji je vskočila v besedo in začela govoriti o svoji revmi. Po pol ure sta se razšli. A vendar sta se razšli, ne da bi sploh vedeli, kaj boli njeno sogovornico; vsaka je bila preveč osredotočena zgolj nase in na svoje tegobe.

Kako si pa ti pozoren, ko ti nekdo nekaj govori? Kako poslušáš? Kam ga gledáš, ko poslušáš?

Kako pa poslušáš Božjo besedo? Se spomniš, kaj smo slišali v prvem berilu preteklo nedeljo?

2. OZNANILO

Kaj pa Bog? Ali nam tudi on govori? Kako? (Po Svetem pismu, molitvi, znamenjih, po glasu srca, po ljudeh, dogodkih ...)

Božji glas je še težje prepoznati kot govorjenje ljudi. Pa vendar je Bog beseda. S svojo besedo je ustvaril svet. V Stari zavezi je Bog velikokrat pošiljal ljudstvu preroke, da so govorili v njegovem imenu. V prvi Samuelovi knjigi imamo zapisano, kako je Bog spregovoril Samuelu in mu dal naročilo za duhovnika Élija.

Prisluhnimo (1 Sam 3,3–11):

Božja svetilka še ni ugasnila in Samuel je spal v Gospodovem svetišču, kjer je bila Božja skrinja. Tedaj je Gospod poklical Samuela. »Tukaj sem,« je rekel. Tekel je k Éliju in rekel: »Tukaj sem, kajti klical si me.« »Nisem klical,« je rekel, »vrni se, spi!« Šel je in zaspal. Gospod pa je spet poklical Samuela. Samuel je vstal, šel k Éliju in rekel: »Tukaj sem, kajti klical si me.« »Nisem klical, moj sin,« je rekel, »vrni se, spi!« Samuel namreč še ni poznal Gospoda in Gospodova beseda se mu še ni razodela. Gospod pa je spet, tretjič, poklical Samuela. Vstal je, šel k Éliju in rekel: »Tukaj sem, kajti klical si me.« Tedaj je Éli spoznal, da Gospod kliče dečka. In Éli je rekel Samuelu: »Pojdi, spi! In če te bo poklical, reci: ›Govôri, Gospod, kajti tvoj hlapec posluša.‹« In Samuel je šel ter zaspal na svojem prostoru. Tedaj je prišel Gospod, se ustavil in zaklical kakor prej: »Samuel, Samuel! Samuel je rekel: »Govôri, kajti tvoj hlapec posluša.« In Gospod je rekel Samuelu: »Glej, storil bom v Izraelu nekaj, da bo vsakomur, ki bo o tem slišal, zvenelo v obeh ušesih ...«

Po odlomku pustimo nekaj trenutkov tišine, da udeleženci razmišljajo o tem, kar so slišali, da beseda odmeva v njihovih srcih.

Nato kratko obnovimo odlomek, s poudarkom na poslušanju božjega glasu.

Samuel je bil navajen, da ga je klical gospodar (Éli). Ko je v spanju slišal, da ga nekdo kliče, je mislil, da je gospodar, in je tekel k njemu (čeprav sredi noči, je vstal in se odzval na klic!).

Éli je spoznal, da verjetno Bog kliče Samuela in ima zanj pomembno naročilo. Kaj je naročil Samuelu, ko je drugič prišel k njemu? Naj gre nazaj, naj zaspi in če ga še tretjič pokliče, naj odgovori: »Govori, Gospod, kajti tvoj hlapec posluša.« Samuel je storil tako. Ali mu je Bog res spregovoril?

V Jezusu je Božja beseda postala človek. Celo Sveto pismo je Božja beseda ljudem; je živa Beseda, ki nam jo Bog govori še danes. Ali bo ta beseda živa tudi za moje življenje, je odvisno od mene, kako ji prisluhnem (vsako nedeljo pri maši, pri verouku). Ministrant je torej pozoren na Božjo besedo. Ministrant je tisti, ki vedno reče: »Govori, Gospod, tvoj ministrant posluša.«

Ker je to beseda Boga prav zame, sem pozoren na to, kaj mi hoče Bog povedati. Ni potrebno, da vse razumem, kar sem prebral. Dovolj je, da odlomek večkrat preberem in dovolim, da me kakšna misel bolj nagovori. To misel si ponavljam – tudi čez dan.

(Primer: Preberem odlomek 1 Sam 3,3–11 in me nagovorijo besede: »Tukaj sem!« Čez dan, ko grem v šolo, si rečem: »Tukaj sem!« Ko pišemo test, si znova rečem: »Tukaj sem!« Ko se mi ne da pisati domače naloge, si ponovim: »Tukaj sem!« Ko starši hočejo, da jim kaj pomagam, si znova ponovim: »Tukaj sem!« Ko voditelj vpraša, kdo bo nosil križ, rečem: »Tukaj sem!« ...)

3. VAJE

PROCESIJA Z EVANGELJSKO KNJIGO PRED EVANGELIJEM

Pomembnost in pripravljenost na poslušanje Božje besede, še posebej svetega evangelija, nakažemo že s tem, da slovesno prenesemo evangelijsko knjigo (evangelij) z oltarja na ambon.

To slovesno storimo takole:

1. Kadilničar pride s kadilnico pred duhovnika na sedežu, da naloži kadilo.
2. Diakon prosi za blagoslov duhovnika pred evangelijem in duhovnik ga blagoslovi. (Blagoslov odpade, če ni diakona, evangelij pa v tem primeru bere duhovnik.)
3. Diakon oz. duhovnik vzame evangelij z oltarja in ga nese v procesiji: kadeča se kadilnica, potem evangelij med gorečimi svečami (2 ali 4).
4. Kadilnica se postavi ob ambon, sveče pa na vsako stran ambona.
5. Med poslušanjem evangelija se vsi obrnemo proti ambonu.
6. Po povabilu »Gospod z vami« se pokrižamo na čelo, ustnice in prsi. Diakon ali duhovnik pokadi evangelijsko knjigo in kadilnica in sveče ostanejo na mestu do konca evangelija.
7. Po koncu evangelija se evangelij odnese na primerno mesto in zraven se lahko položi tudi sveče.

4. MOLITEV

Pesem: Dobri Bog ali Tvoje ime slavimo

Psalm 50:

*Bog bogov, Gospod, je govoril,
poklical je zemljo
od sončnega vzhoda
do njegovega zahoda.*

*S Siona, popolne lepote,
se je Bog zasvetil.*

*Naš Bog prihaja in ne bo molčal;
ogenj pred njim vse požira,
okrog njega divja neurje.*

*Kliče k nebesom od zgoraj
in k zemlji, da sodi svoje ljudstvo:*

*»Zberite mi moje zveste,
ki so z daritvijo sklenili mojo zavezo.«*

*»Poslušaj, moje ljudstvo, govoril bom,
Izrael, zoper tebe bom pričal;
Bog, tvoj Bog sem jaz.*

*Gospod, pomagaj mi, da bi znal biti
vedno pozoren na tvojo besedo, da bom
pozorno poslušal berili in evangelij pri
sveti maši, da se bom trudil živeti po
Gospodovi besedi, saj pravi: »Blagor
tistim, ki Božjo besedo poslušajo in jo
ohranijo v svojem srcu.«*

Oče naš; O Gospa moja

BLAGOR USMILJENIM

Tema: izstopiti iz egocentrizma in doživeti Cerkev, ki je občutljiva za stisko vseh in moli za vse

Del svete maše: stoja med evharistično molitvijo

Gesta: poslušamo in odgovarjamo stoje

Pripomočki: kreda (ali kaj drugega za označevanje črt), material za gradnjo »mostu« pri vstopnem mestu

1. VSTOPNO MESTO

Pri današnji uvodni dinamiki se bomo dotaknili dejstva, da je cerkev sestavljena iz mnogih zidakov in Cerkev iz mnogih članov. Vsak prispeva svoj delež pri življenju župnije. Temu razmisleku bo namenjena današnja uvodna dinamika. Temo lahko povežemo s praznikom Jezusovega krsta.

Zberemo se pred cerkvijo, kjer zarišemo dve črti, ki sta med seboj vzporedni in oddaljeni nekaj metrov. Označujeta dva bregova. Vmes moramo zgraditi most. Pred pričetkom srečanja skrijemo toliko delov tega mo-

stu, kolikor je otrok na ministrantskih vajah. Pazimo, da bomo s temi deli pokrili dolžino med bregovima. Lahko uporabljamo karton, papir, stiropor, les ...

Po uvodni molitvi spodbudimo otroke, naj poišče vsak svoj gradnik novega mostu čez reko. Ko vsi najdejo svoj del, skupaj zgradimo most. Na koncu opozorimo, da je bil prav vsak košček pomemben, da smo dosegli nasprotni breg. Tako je v Cerkvi vsak v Božji službi, da bi vsi dosegli nebesa.

2. OZNANILO

Preberemo naslednji svetopisemski odlomek:

»Ko je hodil ob Galilejskem jezeru, je zagledal dva brata: Simona, ki se je imenoval Peter, in njegovega brata Andreja. Metala sta mrežo v jezero; bila sta namreč ribiča. Rekel jima je: »Hodita za menoj in naredil vaju bom za ribiča ljudi.« Takoj sta pustila mreže in šla za njim. In ko je šel od tam naprej, je zagledal dva druga brata: Jakoba, Zebedejevega sina, in njegovega brata Janeza, ki sta s svojim

očetom Zebedejem v čolnu popravljala mreže. Poklical ju je in ona dva sta takoj pustila čoln in očeta ter šla za njim.« (Mt 4,18-22)

Odlomek nato malce ponovimo z naslednjimi vprašanji:

- Koga je Jezus poklical ob jezeru?
- Kakšne kriterije je izbral?
- Kako bi se mi počutili in kako bi odgovorili, če bi nas danes na cesti Jezus poklical k hoji za njim?

RAZLAGA

Že ob prvem klicu učencev jih je Jezus poklical štiri. Takoj jim je ponudil občestvo – Cerkev, kjer ima sam glavno besedo, drugi pa se ob njem vzgajajo, učijo. Drug drugemu so v pomoč in spodbudo. Tako se učimo, kaj je Cerkev. To ni samo stavba, to je živ organizem, skupnost verujočih, kjer ima Jezus glavno besedo, drugi pa se od njega učimo in smo si pri tem v oporo.

a) Cerkev je družina

V Cerkvi smo po krstu bratje in sestre, smo družina, ki ima enega Očeta. Jezus uči, da v cerkvi niso tako pomembne sorodstvene vezi, ampak duhovne. Da znamo v vsakem človeku prepoznati Jezusa. Morda bi bili za to prešibki, vendar smo pri krstu obogateni. Bog nam pomaga, da zmoremo vsakega sprejeti za brata in sestro in da smo vsakemu sposobni stati ob strani. Spomnimo se evangelija o »poslednji sodbi«: »Lačen sem bil in ste mi dali jesti,« ali pa: »Lačen sem bil in mi niste dali jesti.« Cerkev je družina Božjih otrok, ki jim Bog pomaga, da bi znali živeti in se prepoznati kot bratje in sestre.

b) Cerkev je svetišče živega Boga

Na poseben način je tudi danes isti Jezus, ki je klical apostole, navzoč med nami. Enako živ in dejaven. Za to je sam poskrbel pri zadnji večerji, ko je apostolom zapustil zakrament svete evharistije – svete maše. Naj

nas ne preslepi tišina in spokojnost cerkve, Bog je v njej zelo dejaven, posebno pri sveti maši. Kliče, spodbuja, hrabri, posvečuje, odsvetuje, zdravi, odpušča ... Skratka, sveta maša pa tudi vsak drug obisk cerkve pomeni vstop v okolje, kjer Bog dela lepe stvari v našem srcu.

c) Cerkev je skupnost Božjih sodelavcev

Kot smo že omenili, je Bog v cerkvi stalno aktiven. Tudi zunaj nje. V cerkvi pa še na poseben način. Pomaga nam, da bi odkrili, kje je naše mesto v Cerkvi, kam nas Bog kliče. Vsak naj bi imel v Cerkvi posebno vlogo, njemu namenjeno mesto. Včasih je to biti družinski oče ali mama, včasih biti duhovnik, redovnik ali redovnica, včasih katehist ali katehistinja, včasih animator, ministrant, pevec, čistilec v cerkvi, ključar ali mežnar, igralec na inštrumente ... In še mnogo je drugih možnosti, kako v Cerkvi pomagati po najboljših močeh.

d) Cerkev je bližina nebes

Cerkev nas povezuje med seboj, povezuje pa nas tudi z nebesi. Kjer je Jezus, tam so tudi nebesa in vsi svetniki. Zato nam bližina Jezusa približa tudi nebesa in nebeščane. Ne pozabimo: ko smo v cerkvi, kjer je Jezus v tabernaklju, tam smo res blizu, blizu nebes.

3. VAJE

V cerkvi lahko svojo molitev molimo z različnimi državami. Največkrat uporabljamo sedenje, stojo in klečanje. Danes si bomo bolj poglobljeno pogledali smisel stoje, ki nam pomaga, da bolj celostno sodelujemo pri bogoslužju. Stoja je:

- **izraz spoštovanja in časti:** Stoja predstavlja spoštovanje do dogajanja, ki smo mu priča; izraža tudi čuječnost in zavedanje pomembnosti trenutka;

- **simbol vstajenja in zmage:** stoja simbolizira Jezusovo vstajenje od mrtvih; ko verniki stojijo, s tem izražajo svojo vero v Kristusovo zmago nad smrtjo in v lastno upanje na vstajenje;

- **aktivna udeležba in budnost:** stoja med bogoslužjem kaže na aktivno sodelovanje vernikov, to je pripravljenost sodelovati v molitvi, petju ali odgovarjanju, tako kažemo svojo duhovno budnost in odprtost za poslušanje Božje besede;

- **simbol svobode in dostojanstva:** stoječa drža izraža dostojanstvo vernikov, ki so bili po krstu osvobojeni greha in smrti; je drža svobodnih in rešeni ljudi, ki hvalijo Boga.

Povadimo, kako stojimo med sveto mašo: kje so roke, kako široko stojimo, kako se držimo ...

4. MOLITEV

Ob koncu molimo molitev svete Terezije, ki lepo naglasi vrednost vsakega v Cerkvi:

*Kristus nima telesa na zemlji, razen tvojega,
nobenih rok, razen tvojih,
nobenih nog, razen tvojih.*

*Tvoje so oči, s katerimi gleda na ta svet z usmiljenjem,
tvoje so noge, s katerimi hodi, da bi delal dobro,
tvoje so roke, s katerimi blagoslavlja ves svet.*

*Tvoje so roke, tvoje so noge, tvoje so oči,
ti si njegovo telo.*

Kristus nima telesa na zemlji, razen tvojega.

BLAGOR ČISTIM V SRCU

Tema: v kruhu in vinu iskreno izročiti sebe, da lahko Bog posveti naše uboštvo; biti to, kar si, pred Bogom

Del svete maše: darovanje

Gesta: prinašanje darov

Pripomočki: /

1. VSTOPNO MESTO

Dobimo se pred cerkvijo, kjer naredimo znamenje križa in posvetimo srečanje Bogu. Nato predstavimo igro »Hitri krogi«. Ministranti se prosto gibljejo po dvorišču, dokler voditelj ne zakliče številke. V tistem trenutku se otroci združijo v skupine po tistem številu, ki so ga slišali.

Primer: Če voditelj zakliče: »Dva!« se združijo v skupine po dva; če zakliče: »Tri!« pa po tri. Lahko se te kroge nekajkrat spre-

meni, lahko pa se gre tudi na izpadanje, če se zdi, da bo tako bolj zanimivo.

Na koncu uvodne dinamike razložimo namen te igre. Tako kot smo se združevali po različnih skupinah, je tudi kruh, ki ga prinašamo med darovanjem na oltar, sestavljen iz mnogih zrn; prav tako voda iz mnogih kapljic. Med darovanjem ne prinašamo samo kruha in vina, ampak vse nas, ki smo zbrani in tudi še vse druge, ki jih priporočamo. Bogu.

2. OZNANILO

Preberemo naslednji odlomek:

»Govorim vam kot preudarnim ljudem. Sami pa presodite, kaj govorim. Mar blagoslovljeni kelih, ki ga blagoslovljamo, ni udeležba pri Kristusovi krvi? Mar kruh, ki ga lomimo, ni udeležba pri Kristusovem telesu? Ker je en kruh, smo mi, ki nas je veliko, eno telo, ker smo vsi deležni enega kruha.«
(1 Kor 10,15-17)

Nekaj vprašanj za premislek?

- Kdo nas povezuje med sveto mašo v veliko družino Božjih otrok?

- Če smo velika Božja družina, kakšni naj bodo naši odnosi?
- Kje črpamo moč, da so naši odnosi ljubeznivi in rodovitni?

SPOROČILO

a) Darovanje

Po koncu prošenj za vse potrebe se pozornost z ambona prenese na oltar. Verniki ali ministranti v imenu vernikov prinašajo kruh in vino za Jezusovo telo in kri. Kruh in vino predstavljata pomembne in nepomembne trenutke (vino kot pijača praznovanja),

vzpone in padce, veselje in trpljenje, vsakdanjost in prazničnost. Kot je kruh sestavljen iz mnogih zrn in vino iz mnogih jagod grozdja, smo tudi mi na duhoven način del tega kruha in vina. Vsak je eno seme in ena jagoda. Vsak posebej je vtkan z vsem, kar je, talenti in slabostmi, vzponi in padci, v kruh in vino. Na oltar ne prinašamo samo del naših rok, prinašamo nas same. Zato je prav, da med darovanjem v duhu zavestno sebe postavimo na oltar. Vse, kar nam je v čast in kar nam grize vest, kar naredimo zlahka in kar nam predstavlja boj. Vse to želimo izročiti Bogu. On naj to posveti.

b) Pomen darovanja za občestvo

Ko darujemo kruh in vino pri maši, se vsi, ki smo prisotni, združimo v tem posebnem dejanju. S tem se ne izročamo samo Bogu, ampak tudi povezujemo v skupnost vernikov, Cerkev. Tako kot družina ali prijatelji delijo med seboj posebne trenutke in darove, tudi mi soustvarjamo to posebno daritev pri maši, kar nas povezuje in krepi naše prijateljstvo z Jezusom, njegovim darovanjem in med seboj.

c) Pomen darovanja in Jezus

Darovanje ni namenjeno samo prinašanju vsega, kar človek je, na oltar, ampak nas usmerja na Jezusov

križ. Tam se Jezus popolnoma razgali, vse daruje za človeka, nič ne ostane več samo njegovo, vse daruje ovito v ljubezen do nas. To nam pomaga, da na pravi način razumemo darovanje. Ko vse daš, šele zares vse dobiš. Ko na način Jezusa darujemo sebe na oltarju, se odpremo za posebno Božje delovanje. In tu najdemo povezavo z blagrom, ki danes žari med nami: »Blagor čistim v srcu, ker bodo Boga gledali.« Kdor je z Bogom iskren, torej, prozoren za Boga in ga z darovanjem vabi v vse kotičke svoje duše in srca, ta ga na poseben način doživi po spremenjenju med sveto mašo. Bog ga na poseben način nagovori in obišče. Kdor se potruди, da je pri darovanju »z vsem srcem, z vso dušo in vsem mišljenjem« (Mt 22,37), ta pri obhajilu doživi velike stvari.

4. MOLITEV

Ob koncu bomo zmolili molitev, ki jo vsi pripisujejo sv. Frančišku, pa je nastala v začetku 20. stoletja. Naj nas ob molitvi spremlja misel današnje kateheze: blagor vsem, ki iskreno izročajo sebe v daritev, ker na poseben način doživljajo in prejemajo Boga.

*Gospod, naredi me za orodje svojega miru.
Kjer je sovraštvo, naj prinašam ljubezen.
Kjer je žalitev, naj prinašam odpuščanje.
Kjer je nesloga, naj prinašam edinost.
Kjer je dvom, naj prinašam vero.
Kjer je zmota, naj prinašam resnico.
Kjer je obup, naj prinašam upanje.
Kjer je žalost, naj prinašam veselje.
Kjer je tema, naj prinašam luč.
Učitelj, naj se ne trudim,
da bi me drugi tolažili,
ampak naj sam tolažim;
da bi me drugi razumeli,
ampak naj sam razumem;
da bi me drugi ljubili,
ampak naj sam ljubim.
Kajti ko dajemo, prejemamo;
ko odpuščamo, nam je odpuščeno;
in ko umremo, vstanemo v večno življenje.
Amen.*

BLAGOR TISTIM, KI DELAJO ZA MIR

Tema: Jezus prihaja, da bi za nas evharistično življenje; darovanje kot največja oblika ljubezni in največja investicija v človeštvo

Del svete maše: povzdigovanje

Gesta: posvetilne besede

Pripomočki: /

I. VSTOPNO MESTO

Voditelj najprej udeležencem razloži enostaven potek igre: udeleženci se bodo zvrstili po vrsti glede na lastnost, ki jo bo voditelj določil. Voditelj bo npr. določil lastnost starosti – udeleženci se bodo morali postaviti v vrsto glede na starost, začeniši z najmlajšim in končavši z najstarejšim. Voditelj lahko odmeri tudi časovno omejitev za razvrstitev. Lahko pa nalogo naredi tudi

težjo tako, da prepove besedno komunikacijo med udeleženci. Dejavnost lahko izvede večkrat na podlagi različnih zahtevanih lastnosti. Nekateri predlogi za razvrstitvene lastnosti: velikost noge, abecedni vrstni red imen ali priimkov, vrstni red rojstnih dni od začetka do konca leta, razvrstitev po dolžini imen in priimkov.

2. OZNANILO

Iz 1. pisma apostola Pavla Korinčanom

Jaz sem namreč prejel od Gospoda, kar sem vam tudi izročil: Gospod Jezus je tisto noč, ko je bil izdan, vzel kruh in se zahvalil, ga razlomil in rekel: »To je moje telo za vas. To delajte v moj spomin.« Prav tako je vzel tudi kelih po večerji in rekel: »Ta kelih je nova zaveza v moji krvi. Kolikorkrat boste pili, delajte to v moj spomin.« Kajti kolikorkrat jeste ta kruh in pijete kelih, oznanjate Gospodovo smrt, dokler ne pride. (1 Kor 11,23-26)

RAZLAGA

Voditelj naj razloži posebno razsežnost naše vere, v kateri priznavamo, da je po posvetilnih besedah med sveto mašo Kristus resnično navzoč. Posebej naj bo poudarjeno, da je ta prisotnost darujoča prisotnost – da je pri vsaki sveti maši prisoten Jezus, ki se za nas daruje tukaj in zdaj. Pri vsaki sveti maši se oznanja Gospodova smrt, pri vsaki sveti maši se Jezusovo telo daje za tiste, ki vredno prisostvujejo. Vemo, da se Jezus za

nas daruje tako, da gre na križ – torej je na neki način povzdignjen. Zato tudi pri sveti maši to njegovo darovanje ponazorimo z gesto povzdigovanja. Kristus se je kot Bog in človek daroval Očetu kot čista daritev, popolna brezmadežna žrtev, s tem pa je tudi nam omogočil, da se udeležimo tega njegovega darovanja in imamo preko njega dostop k Bogu Očetu. Zato je udeležba pri Kristusu Telesu in Krvi tako pomembna – ko se vredno udeležimo Kristusovega darovanja, postanemo bistveno globlje povezani z Bogom. Jezus je do nas tako dober, da nam skozi svoje evharistično darovanje omogoča prejeti največ, kar je možno – Boga. Iz vsega tega je jasno, da je ta del svete maše osrednjega pomena in je tudi vedenje ministrantov v teh trenutkih zelo pomembno. Kaj to pomeni? Med duhovnikovimi/Kristusovimi

posvetilnimi besedami naj bo ministrant najprej notranje zbran: naj se v mislih in tihi molitvi popolnoma osredotoči na dogajanje na oltarju. To osredotočenost naj se kaže tudi v zunanjih gestah: kleče naj pozorno posluša duhovnikove/Kristusove besede, ob povzdigovanju pa s pogledom pozorno sledi povzdignjenemu Telesu in Krvi. V teh trenutkih naj se ministrant res potruži, da ne počne ali misli česarkoli drugega. Posebej naj nas pri tem vodi Jezusov blagor: »Blagor tistim, ki delajo za mir, ker bodo postali Božji otroci.« V teh trenutkih je res ključno, da ministranti ohranijo notranji mir – to so namreč trenutki, ko nam Kristus omogoči živeti Božje otroštvo. Če zbrano sodelujemo, pomeni, da smo spoštljivi do svojega Očeta, ki je v nebesih.

3. VAJE

Voditelj naj z ministranti vadi drže in geste ministrantov med posvetilnimi besedami in povzdigovanjem. Voditelj naj spoštljivo prebira in izvede mašnikovo dejavnost, ob tem pa pazi, kako se vedejo ministranti. Posebej je treba biti pazljiv na pokončno držo klečanja, na zbrane poglede ministrantov, ki naj sledijo hostiji in kelihi, ter na odsotnost vsakršnih motečih gest (nasmihanje, pogledi vstran, zehanje ipd.). Glede na to, da je cilj vaje večja zbranost med ministranti, vajo lahko izvedemo brez zvonjenja med povzdigovanjem. Lahko pa voditelj po lastni presoji poskuša tudi z izvedbo vaje z zvonjenjem ali celo s svečami in kadilnico.

4. MOLITEV

Molitev angela v Fatimi:

O Presveta Trojica, Oče, Sin in Sveti Duh, molim Te iz dna srca in Ti darujem predragoceno Telo in Kri, Dušo in božanstvo Jezusa Kristusa, navzočega v vseh tabernakljih sveta, v zadoščenje za žalitve, bogoskrunstva in brezbržnosti, s katerimi ga žalijo ljudje. Po neskončnem zasluženju presvetega Srca Jezusovega in brezmadežnega Srca Marijinega Te prosimo za spreobrnjenje ubogih grešnikov.

BLAGOR TISTIM, KI SO ZARADI PRAVICE PREGANJANI

Tema: dati se na razpolago in hrepeneti po Božji volji

Del svete maše: Oče naš

Gesta: razprostrte roke za molitev (oranta)

Pripomočki: listki, na katerih so napisani pojmi iz vsakodnevnega življenja ministrantov (kolikor je udeležencev)

I. VSTOPNO MESTO

MOLITVENA PANTOMIMA

V postnem času spremljamo Jezusa skozi najtežje trenutke njegovega zemeljskega življenja, v grob in tudi vstajenje. Težko je vstopiti v te trenutke kot del dogajanja, če ne molimo oziroma če ne molimo dobro. Začnimo tudi to srečanje z znamenjem križa. Na to naj se vsak zahvali za določen trenutek v današnjem dnevu in to na glas pove. Odgovarjamo: »Hvala ti, o Gospod.«

Za uvodno dinamiko bomo izbrali »molitveno pantomimo«. Preštejemo ministrante in vzamemo točno toliko listkov. Na njih napišemo besede ali besedne zveze, ki odražajo njihovo realno življenje. Na primer: dobra ocena, slaba ocena, padec s kolesom, rojstni dan, sveta maša, domača naloga,

ministriranje, igranje nogometa, počitnice, večerna molitev, gledanje televizije, igrice na telefonu ...

Vsak naj dobi listek z eno izmed gornjih možnosti in se pripravi, kako bo to pokazal s pantomimo. Ko ostali ugotovijo prikazano besedo, naj izrečejo prošnjo in zahvalo.

Primer: Nekdo dobi listek z besedo »počitnice«. Poskuša s pantomimo pokazati to besedo. Ko drugi uspejo ugotoviti besedo na listu, povabimo k izražanju prošnje in zahvale ob tej besedi. Tako lahko prvi reče: »Gospod, hvala ti za mnoge nove dogodivščine, ki jih prinašajo počitnice,« drugi nadaljuje: »Prosim te, da bi počitnice ne minevale brez nedeljske maše.«

2. OZNANILO

Preberemo naslednji svetopisemski odlomek:

»Pri molitvi pa ne blebetajte kakor poganji; mislijo namreč, da bodo uslišani, če bodo veliko govorili. Ne postanite jim podobni, saj vaš Oče ve, česa potrebujete, preden ga

prosite. Vi torej molite takóle: Oče naš, ki si v nebesih, posvečeno bodi tvoje ime. Pridi tvoje kraljestvo. Zgôdi se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji. Daj nam danes naš vsakdanji kruh; in odpústi nam naše dolge, kakor smo tudi mi odpustili svojim dolžnikom; in

ne vpelji nas v skušnjava, temveč reši nas hudega. Če namreč odpustite ljudem njihove prestopke, bo tudi vaš nebeški Oče vam odpustil. Če pa ljudem ne odpustite, tudi vaš Oče ne bo odpustil vaših prestopkov.» (Mt 6,7-15)

Odlomek nato malce obnovimo z naslednjimi vprašanji:

- Kako lahko med molitvijo blebetamo?
- Katera je najpomembnejša beseda Jezusove molitve? Zakaj?
- Kdaj nam bo nebeški Oče odpustil naše grehe? Težko odpustimo?

RAZLAGA

Jezus je apostole naučil molitve Oče naš. Malce se zaustavimo pri poudarkih te najpomembnejše molitve.

1. Bog je Oče

Podobno kot je zemeljski oče moj oče, je tudi nebeški Oče naš oče. Kot prvi skrbi za nas, nas varuje in vodi, tudi nebeški Oče skrbi za nas, nas varuje in vodi. Nanj se lahko obrnemo, kadarkoli želimo, vedno je blizu, vedno pripravljen prisluhniti in pomagati. Morda imamo včasih občutek, da ne odgovarja, kot bi si mi želeli, vendar je nebeški Oče na poseben način oče. Ima svoj način poslušanja in odgovarjanja. Sliši in razume

vse, ker nas vidi v srce, ve, kakšni boji se tam dogajajo; odgovarja pa preko dogodkov, drugih ljudi, sanj, težav, življenjskih zmag. Gotovo je, da nas nihče tako ne ljubi, kot nas ljubi Oče. On nas je oblikoval, nam vdihnil življenje in se nenehno bori, da bi prišli v nebesa.

Potrudimo se, da nam vedno, ko molimo to molitev, ostaja pred očmi zavest, da se pogovarjamo z Očetom.

2. Pridi k nam tvoje kraljestvo

Nekaj posvetiti pomeni narediti za sveto, posebno. Božje ime predstavlja vse, kar Bog je in kar Bog dela, zato ga obravnavamo z velikim spoštovanjem in ljubeznijo. Božje ime posvečujemo tako, da ga naslavljamo dostojno, spoštljivo in ponižno, hkrati pa se trudimo, da bi ga tudi naša dela in ostale besede slavile in mu bile v čast. Da bi vse, kar smo, kar govorimo, kar mislimo in kar delamo, bilo Bogu v čast. Zato molitev Oče naš zajema celega človeka in vse človeštvo. Želimo reči, da naj Boga slavim z vsakim trenutkom življenja sam in vsi ljudje z menoj. Naj zaobjame vse, kar sem. Tudi tiste trenutke, ko me ne bodo razumeli, ko se bom zares potrudil, pa ne bo dovolj dobro, ko bom do konca razmislil, pa ne bo dovolj modro, ko bom napel vse svoje sile, da bi bil dober, pa ne bo nihče opazil. Takrat bom zelo podoben Jezusu.

4. MOLITEV

Podoba »orante« so najzgodneje uporabljali v katakombah in na freskah. To je umetniški izraz, ki označuje osebo v položaju molitve, običajno z dvignjenimi rokami, kar simbolizira češčenje, prošnjo in predanost Bogu. Predstavlja tudi dušo, ki se v molitvi obrača k Bogu. Pogosto se uporablja tudi kot simbol upanja na vstajenje. To držo uporablja tudi duhovnik med sveto mašo. Njegova drža predstavlja vse, kar smo

opisali, hkrati pa je to tudi podoba keliha, v katerega izročamo vse naše prošnje in zahvale, ki se potem po duhovnikovi molitvi dvigajo k Bogu.

Tako bomo tudi mi danes molili v slogu starodavne »orante« in z razprostrtimi rokami molili Gospodovo molitev.

Oče naš

BLAGOR VAM, KADAR VAS BODO ZARADI MENE ZASRAMOVALI

Tema: sveta maša nas usposablja za pogumno nošnjo križa zunaj cerkve

Del svete maše: sklepni blagoslov

Gesta: odslovitev

Pripomočki: obeski – križi za vse udeležence

I. VSTOPNO MESTO

IGRA ZAUPANJA

V šoli in drugod včasih od koga slišimo, da je »vera brezveze« in da je »Bog le pravljica«. Če je takih mnenj veliko, mi pa smo sami, nam ni lahko, čeprav vemo, da to, kar govorijo, ni res.

A nismo sami. Kristjanov nas je veliko in smo kot ena velika družina. Pomagamo si,

se bodrimo, tolažimo. To je namen občestva – župnije. Da si pomagamo.

Da to preizkusimo v praksi, se bomo igrali igro zaupanja: prostovoljec stoji razprostre roke kot na križu in se nato s stegnjenimi nogami pade s hrbtom nazaj. Ostali udeleženci stojijo za njim in ga ujamejo. (Pozor: če nismo previdni, so možne poškodbe!)

2. OZNANILO

SVETOPISEMSKO SPOROČILO

Uprimo oči v Jezusa, začetnika in dopolnitelja vere. On je zaradi veselja, ki ga je čakalo, pretrpel križ, preziral sramoto in sédel na desnico Božjega prestola. Pomislite vendar nanj, ki je od grešnikov pretrpel tolikšno nasprotovanje, da se v svojih dušah ne boste utrudili in omagali. (Heb 12,1-3)

Razlaga

Zelo rad prebiram izmišljene junaške dogodivščine v stripih. Tukaj pa Pismo Hebrejcem govori o umrlih junakih naše vere, ki so res živeli. Kot verniki v enega in osebnega

Boga so delali drugače. Abraham, Sara, Izak, Mojzes, Samson, David, Samuel ... Pavel piše: »Ti so po veri premagovali kraljestva, ravnali pravično, prejeli obljube ... Levom so gobce zaprli, silo ognja so pogasili, ušli so rezilu meča, iz slabotnosti so postali močni, okrepili so se v boju ... Drugi so izkusili zasmehovanje in bičanje pa še verige in ječo. Kamnali so jih, žagali, umirali so pobiti od meča, okrog so hodili v kozjih kožah, trpeli so pomanjkanje, stiske in zatiranje. Tisti, ki jih svet ni bil vreden, so se potikali po puščavah, po gorah, po votlinah in podzemeljskih jamah.«

Jezus Kristus je tudi pretrpel trpljenje in smrt prav zaradi laži ljudi, a je moč za preganjanje prejel v odnosu in vere v Boga Očeta, ki je v nebesih. Jezus pravi učencem: »*Pojdite! Pošiljam vas kakor jagnjeta med volkove*« (Lk 10,37). Zaradi njegovega blagoslova zmoremo tako živeti! Nekaj neustrašnih sodelavcev iz župnije nas opogumlja:

- *"Ob gesti ob koncu svete maše pomišlim: mi gremo naprej in smo pod varstvom Gospoda, saj sem mu podarila čas, On me vodi potem naprej. Če pa te ni pri sveti maši, potem tega blagoslova ne dobiš."* (Darja)

- *"Ko sem se kot odrasla oseba dala krstiti, so se mi prijatelji prikrito posmehovali in to me boli."* (Lidija)

- *"Na Žalah vsak dan nosim križ tudi pri sedmih(!) pogrebih dnevno. Moraš biti ponižen, da slišiš Božji glas, tako kakor so bili Sveti Trije Kralji po srečanju z Gospodom še bolj ponižni in so odšli po drugi poti nazaj (in ne k vladarjem sveta). Tisti, ki delajo dobro, bodo poplačani v nebesih."* (Milan)

3. VAJE

POGOVOR

Vsak izmed navzočih ministrantov naj pove, kaj je težjega doživel v preteklem tednu (preteklih dnevih) in kaj se je iz tega naučil. Božji blagoslov nam prinaša Božjo bližino – Bog nas varuje in vodi. Blagoslov nam ne odmika težav, daje pa nam moč in smisel, da jih premagamo, da se z njimi soočimo. Ko smo blagoslovljeni, smo z Bogom okrepljeni za boj, ki nas čaka. Bog razpre svojo roko nad nami, da hodimo v Njegovi bližini.

POKRIŽANJE OB SKLEPNEM BLAGOSLOVU

Ko nas duhovnik na ob koncu svete maše blagoslovi, se pobožno in zavestno pokrižamo. Sledimo besedam duhovnika in delamo znamenje križa sledeč njegovim besedam. Ob tem se lahko tudi malce priklonimo. Pokažemo in nekajkrat vsi skupaj ponovimo.

Ob koncu lahko ministrantom razdelimo majhne lesene križke za okoli vratu, da bi se stalno zavedali, kako nas Bog varuje in spremlja preko blagoslova.

4. MOLITEV

Blagor vam, kadar vas bodo zaradi mene zasramovali in vse grdo o vas lažnivo govorili. Veselite se in vriskajte, ker je vaše plačilo v nebesih veliko. (Mt 5,11-12)

Ta stavek skupaj ponavljamo, dokler se ga vsi ne naučimo na pamet.

LJUBI GOSPODA, SVOJEGA BOGA, IN SVOJEGA BLIŽNJEGA

Tema: sprejeti vsakogar za brata in sestro; biti Jezusov učenec tudi na počitnicah

Del svete maše: pozdrav miru

Gesta: stisk roke pred svetim obhajilom

Potrebnosti: stoli, pleskarski lepilni trak (za črto)

I. VSTOPNO MESTO

IMAŠ RAD SVOJEGA SOSEDA

Ministrante posedemo v krog, medtem ko eden ministrant ali voditelj ostane na sredini. Naloga tistega na sredini je, da se usede na enega od stolov. Tisti na sredini stopi do ministranta in ga vpraša: »Ali imaš rad svojega dva soseda?« Če reče da, morata soseda zamenjati sedeže, on pa se skuša usesti na enega od njunih stolov. Če pa reče ne, ga tisti na sredini vpraša: »Koga pa imaš rad?« V tem primeru mora povedati eno lastnost, kos oblačila ali kaj podobnega, kar velja za več oseb v prostoru (npr. vsi ki imajo očala, vsi ki imajo modre oči ...). V tem primeru se morajo vsi ti zamenjati. Tudi v tem primeru se tisti na sredini skuša usesti na en stol. Kdor ostane brez stola, na sredini nadaljuje s spraševanjem.

RAJŠI IMAM

V prostoru narišemo oz. označimo ravno črto in na njej sredino in oba skrajna konca.

En konec pomeni pritrditev, drugi konec zanikanje, sredina pa pomeni neopredeljeno. Igra poteka tako, da povemo eno od spodnjih trditev (lahko si izmislimo tudi svoje), ministranti pa s svojim gibanjem (tako da se postavijo na ustrezno mesto na črti) sporočijo, ali se strinjajo s trditvijo, se ne strinjajo ali pa so nekje vmes. Po vsaki trditvi lahko koga izmed njih vprašamo, zakaj se je tako odločil.

Primeri trditev:

1. Pico imam rajši kot testenine.
2. Rajši imam soboto kot nedeljo.
3. Rajši imam zimo kot poletje.
4. Rajši imam slovenščino kot matematiko.
5. Rajši imam Veliko noč kot Božič.
6. Rajši imam pateno kot zvonce.
7. Rajši imam Boga kot hudiča.
8. Rajši imam prijatelje kot svoje starše.
9. Rajši imam športnike kot glasbenike.
10. Rajši imam muslimane kot kristjane.

2. OZNANILO

Na žalost se zelo hitro pokaže, da imamo določene ljudi rajši kot druge. Nekaj je pogojeno z našim temperamentom, našimi

lastnostmi, okoljem v katerem živimo, veliko pa tudi z našimi predsodki in osebnimi odločitvami. Dejstvo je, da z nekaterimi lju-

dmi težje sodelujemo in se pogovarjamo, z drugimi pa lažje. Vendar je Jezus zelo jasen, ko pravi: »Ljubite svoje sovražnike in molite za tiste, ki vas preganjajo« (Mt 5,44). Danes pa bomo prisluhnili drugemu odlomku.

Farizeji pa so slišali, da je saduceje prisilil k molku, in so se zbrali na istem kraju. Eden izmed njih, učitelj postave, ga je preizkušal z vprašanjem: »Učitelj, katera je največja zapoved v postavi?« Rekel mu je: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem. To je največja in prva zapoved. Druga pa je njej podobna: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki.«

Izraelci so imeli ogromno zapovedi, ki so jih skušali izpolnjevati. Nekatere so bile bolj pomembne, nekatere manj. Največja je bila zapoved ljubezni do Boga, ki jo mi poznamo kot Veruj v enega Boga. Pri Izraelcih se je glasila: »Poslušaj, Izrael: Gospod je naš Bog, Gospod je edini! Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vso močjo!« Zapoved je poudarjala absolutno zavezo z Bogom in predanost njemu. Jezus pa je tej zapovedi dodal ljubezen do bližnjega, saj se ljubezen do Boga na konkreten na-

čin uresničuje v ljubezni do sočloveka. Ker je Jezus Bog in človek, se v ljubezni do človeka odraža ljubezen tudi do Boga.

Bog je ljubezen, ki se je pokazala v tem, da je Bog prišel na svet. Ko želimo posnemati Boga, se moramo truditi za to medsebojno ljubezen. Na koncu ne bomo sojeni po grehih, temveč po ljubezni, ki smo jo izkazovali drugim.

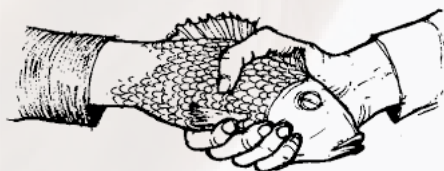
Vprašanja za pogovor ob Božji besedi:

- Kako se kaže tvoja ljubezen do Boga? Na kakšen način?
- Kaj pomeni ljubiti z vsem srcem, z vso dušo in z vso močjo? Kako si to predstavljamo?
- Kaj pomeni ljubiti samega sebe? Kakšno mesto ima tu egoizem in napuh?
- Kdo so moji bližnji, tisti, ki naj bi jim izkazovali ljubezen?
- Kako imeti radi drugače verujoče (npr. muslimane) ali pa ljudi iz drugih kultur (npr. Bosna)?
- Koga mi je najtežje sprejemati in spoštovati?
- Se česa bojimo, se nam zdi pretežko, ko nam Jezus naroča, naj ljubimo vse ljudi?

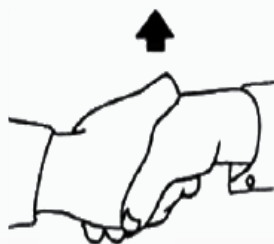
3. VAJE

Stisk roke ne sme biti dejanje »mimo-grede«, saj veliko pove o nas samih in naših medsebojnih odnosih. Telesna govorica namreč ne laže. Ministranti naj spodnje slike stiska rok povežejo z njihovim pomenom oz. razlago.

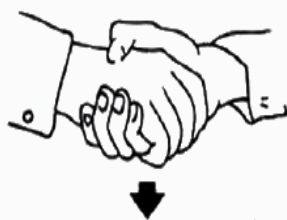
1. Mlahava roka kot mrtva riba kaže na človekovo nesamozavest, nezainteresiranost in na slabotnost značaja.

2. Roka spodaj nakazuje držo, ko se človek drugemu pokorava in mu priznava večjo veljavo.

3. Stisk z roko navzdol, ko drugemu človek pokrije roko, je znamenje, da se ima nekdo za večvrednega in izraža željo po prevladi.

4. Premočan stisk roke, ko drugemu »lomimo kosti« je znamenje agresivnosti in robatosti značaja.

5. Stisk roke z dvema rokama je znamenje velikega medsebojnega zaupanja in se navadno zgodi med dobrimi prijatelji in znanci.

6. Trden, enakopraven in topel stisk roke izraža spoštovanje ter zaupanje do nasprotnne osebe.

Duhovnik pred samim obhajilom povabi vse vernike: »Gospodov mir bodi z vami vse mi.« Nato si ponavadi stisnemo desnice ali si mir izrazimo kako drugače. Vendar pozdrav miru ne sme biti neko prazno rokovanje ali zafrkavanje. Ne gre le za znamenje, da med seboj nismo sprti, temveč da smo prijatelji, ki vsi verujemo, da je Jezus med nami. Kot zbor prijateljev, ki se med seboj spoštuje in ljubi, si bomo kasneje razdelili božji kruh, Jezusovo telo, evharistijo.

Ker gre za močno duhovno sporočilo, ni potrebno, da vsakemu sežemo v roko, ampak, kot pravijo navodila, le najbližjim. V mislih pa podajmo roko svojega srca tudi vsem tistim, ki so predaleč, da bi jih dosegli, in ki so mogoče tako daleč zato, ker z njimi še nismo uredili svojih odnosov, čeprav si to želimo ali se za to trudimo.

Ministranti si lahko sedaj iskreno sežejo v roke in si izrazijo stisk rok. In ne pozabimo pri stisku vzpostaviti očesnega stika, drugega pogledati v oči, saj to pomeni, da smo pri stvari, da to počnemo zavestno in mislimo resno.

4. MOLITEV

Molitev Matere Terezije:

*Gospod, napravi me za posredovalca
tvojega miru: da bom tja, kjer je sovraštvo,
mogel prinašati ljubezen;
da bom tja, kjer je krivica,
mogel prinašati odpuščanje;
da bom tja, kjer je razprtija,
mogel prinašati ubranost;
da bom tja, kjer je zmeta,
mogel prinašati resnico;
da bom tja, kjer je dvom,
mogel prinašati vero;
da bom tja, kjer je obup,
mogel prinašati upanje;
da bom tja, kjer je tema,
mogel prinašati luč;
da bom tja, kjer je žalost,
mogel prinašati veselje!*

*Gospod, daj, da se bom raje trudil za to,
da tolažim, kakor da iščem tolažbe;
da bom raje skušal razumeti, kakor da bi
iskal razumevanja;
da si bom raje prizadeval ljubiti, kakor da
bi želel biti ljubljen;
kajti človek najde, ko pozablja nase;
odpuščeno mu je, ko odpušča;
prebudi se v večno življenje, ko umira.
Amen.*

MINISTRANTSKI LEKSIKON

